

Kitab Daniel - Nomer Pitung Puluh Papat

Mbedhah Teka-Teki Kenabian: Panggawé Nistha ing Kitab Ézkiel, Pasamuwan Ing Dina Pungkasan, lan Tandhaé Kéwan Galak

Jeff Pippenger

2024-02-07

Patang kawirangan ing Yéhèzkièl bab wolu nuntun marang kasunyatan bilih para pimpinan pasamuwan Laodikia kagunganing Allah ing dina-dina pungkasan sujud marang srengéngé, lan kanthi mangkono nampi tandha kéwan buas. Bab sabanjuré, yaiku sesanti sing padha, nggambarake wong-wong ing pasamuwan kagunganing Allah ing dina-dina pungkasan sing nampi meterai Allah. Sedhèrèk White maringi katrangan dhateng kita bilih pemeteraian ing Yéhèzkièl bab sanga iku padha karo pemeteraian sing dipratélakaké ing Wahyu bab pitu. Allah ngadili sawijining bangsa ing turun kaping telu lan kaping papat, lan patang kawirangan ing Yéhèzkièl nandhani patang turun pambrontakan sing wiwité ing taun 1863, nalika Adventisme Laodikia nglebokaké sawijining palsu tumrap kalih loh Habakuk sing wis kaparingaké minangka pralambang sesambetan prajanjian antarané Allah lan umaté, kados dene kalih loh Sepuluh Préntah sampun kaparingaké ing wiwitan Israèl kuna.

Pedhèt emasé Harun iku sawijining gambar palsu, lambang pambrontakan kang kawedhar pas nalika Gusti Allah lagi ngasilaké loro loh kang makili sawijining gambar pepénginan ilahi sing sejati. Pedhèt emasé Harun iku nglambangaké bagan palsu taun 1863, kang wis nyingkiraké “pitung kaping,” saka Imamat rong puluh enem saka pekabaran mau bebarengan karo ramalan-ramalan wektu liyané. Mulané, Adventisme Laodikia ngadegaké sawijining gambar pepénginan ilahi ing wiwitan banget sajarahé, kaya dene Harun wis tumindak mangkono ing sajarah wiwitan Israèl kuna, lan kaya dene Yerobeam wis tumindak mangkono ing sajarah wiwitan karajan lor Éfraim.

“Pitu mangsa” ing Imamat 26 iku pratélan wektu kang kapisan sing dipunparingi pangertosan déning Miller, lan iku uga permata wektu wangsit kang kapisan sing dipunsisihaké ing pambrontakan taun 1863. Taun 1863 nandhani wiwitaning panutupan permata-permata ing impèné Miller lan mlebetaké permata-permata palsu lan dhuwit receh palsu. “Pitu mangsa” iku watu pojok dhasar sing dipuntampik para tukang yasa. Ing taun 1863, wong-wong sing biyèn dados para tukang yasa padaleman Millerit iku sing nyisihaké watu pojok dhasar saka “pitu mangsa,” nanging ing dina-dina pungkasan iki watu mau saiki dados sirahing pojok. Watu mau makili Watu Karang Langgeng, lan uga dipungambaraken déning dina sing wis katitahaké déning Pangéran, awit iku minangka pralambanging pangaso Sabat tumrap tanah. Ing taun 1844, Adventisme Millerit nyaruwe sistem pangibadah palsu Yerobeam, lan misah saka “pasamuwan para pamejahi” sing wis “bungah” amarga kuciwa kang kapisan.

Para tukang yasa diprentah supaya aja pisan-pisan bali menyang “pasamuwaning para panyanggak,” kaya dene nabi Yudea iku wis diprentah supaya bali menyang Yerusalem

lumantar dalan liya, dudu dalan kang wis nuntun dheweke tekan taun 1844. Dalan kang wis nuntun dheweke tekan taun 1844 iku yaiku dalan kang wis ditinggal metu déning dheweke, yaiku Protestanisme, lan ing sajarah iku Protestanisme wis dadi Protestanisme murtad. Para tukang yasa diprentah supaya aja pisan-pisan bali menyang “pasamuwaning para panyanggak,” lan padha uga dipitutur supaya aja mangan panganané utawa ngombé banyuné. Para tukang yasa wis mangan kitab cilik kang ana ing tanganing malaékat ing taun 1840, lan pangan iku legi ana ing cangkemé.

Mangan lan ngombé ing nubuatan nggambarake metodologi kang digunakaké kanggo nyinaoni Kitab Suci. Wong-wong Millerit diparingi cara tartamtu kanggo nyinaoni Sabdaning Allah, lan paugeran-paugeran iku ngasilaké sawijining pesen Alkitab kang sakabèhé béda karo pesen kang diasilaké déning para teolog Protestantisme murtad lan Katulik kanthi metodologi rusaké. Para tukang mbangun, kang uga minangka nabi Yudea, ora kena bali lan mangan utawa ngombé saka metodologi Protestantisme murtad utawa Katulik. Nabi Yudea iku nindakaké prakara iku dhéwé, mangkono mratandhani yèn Adventisme Laodikia bakal nindakaké prakara iku uga ing taun 1863, awit ing taun 1863, wong-wong mau nggunakaké argumentasi teologis saka Protestantisme murtad kanggo nampik penerapan Miller ngenani “pitung wektu,” lan kanthi mangkono ngadegaké reca meri duwèké Harun lan Yerobeam. Mangkono wiwitané generasi kapisan Adventisme Laodikia.

Sawisé nabi saka Yudea sesambungan karo Yerobeam, dhèwèké miwiti lelampahané bali menyang Yudea, nanging ora tau tekan ing kana. Nabi iku nggambaraké Adventisme Laodikia, kang miturut ilham mlebu ing gerakan Millerit ing taun 1856. Sister White ora tau mundur saka ngenali Adventisme minangka Laodikia, lan ora ana bukti Kitab Suci manawa Laodikia tau owah. Ana sawatara wong sing ninggal pengalaman Laodikia pribadiné dhéwé, nanging minangka gréja, Laodikia bakal dimuntahaké metu saka tutuké Gusti, awit Laodikia tegesé “umat sing diadili.” Adventisme nggunakaké teges iki kanggo ngakoni yèn iku makili gréja sing ana sajroning mangsa pangadilan ing papan suci swarga. Ing kabutaning mripat rohaniné, wong-wong mau ngakoni unsur Pangadilan Investigatif ing teges Laodikia, nanging ora bisa ndeleng Pangadilan Eksekutif kang kanthi cetha kawakilan ana ing jenengé dhewe.

Lan marang malaékat pasamuwan ing Laodikia, tulisen mangkéné: Mangkéné pangandikané Sang Amin, seksi kang setya lan sejati, wiwitaning titahing Allah; Aku pirsira marang pakaryanmu, yèn kowé ora adhem lan ora panas: Aku ngersakaké supaya kowé adhem utawa panas. Mulané, marga kowé mung anget-anget lan ora adhem lan ora panas, Aku bakal muntahaké kowé saka ing cangkem-Ku. Amarga kowé kandha, Aku sugih, lan tambah bandha, lan ora butuh apa-apa; nanging kowé ora sumurup yèn kowé iku cilaka, lan melas, lan miskin, lan wuta, lan wuda. Wahyu 3:14–17.

Nabi saka Yéhuda pungkasané kasarekaké bebarengan karo nabi palsu sing ngapusi dhèwèké supaya mangan panganané lan ngombé ombéné. Wong loro kuwi pungkasané ana ing kuburan sing padha, lan nabi goroh saka Bètel (pasamuwan palsu), nyebut dhèwèké

sadulur nalika mati.

Ana ana nabi tuwa manggon ing Betel; banjur anak-anaké teka lan nyritakaké marang dhèwèké sakèhé pakaryan kang wus ditindakaké déning abdiné Allah ing dina iku ana ing Betel; tembung-tembung kang wus dipangandikakaké marang raja, iku uga padha dicritakaké marang bapaké. Banjur bapaké kandha marang wong-wong mau, “Dhèwèké liwat dalan endi?” Awit anak-anaké wis padha weruh dalan kang diliwati déning abdiné Allah, sing teka saka Yehuda. Banjur dhèwèké kandha marang anak-anaké, “Pasangana kuldi kanggo aku.” Mulané kuldiné banjur dipasangaké; lan dhèwèké nunggang ing kono, banjur lunga ngoyak abdiné Allah, lan ketemu dhèwèké lagi lungguh ana ing sangisoré wit oak; banjur dhèwèké matur marang wong mau, “Apa kowé abdiné Allah sing teka saka Yehuda?” Wangsulané, “Inggih, kula.” Banjur dhèwèké kandha marang wong mau, “Ayo mulih karo aku lan dhahar roti.” Nanging wangsulané, “Aku ora kena bali bareng karo kowé, utawa mlebu bebarengan karo kowé; uga aku ora bakal mangan roti utawa ngombé banyu bebarengan karo kowé ana ing panggonan iki; awit marang aku wis dipangandikakaké lumantar pangandikané Pangéran: Kowé aja mangan roti lan aja ngombé banyu ana ing kana, lan aja bali lumaku liwat dalan sing kokliwati nalika teka.” Banjur wong mau kandha marang dhèwèké, “Aku uga nabi padha kaya kowé; lan ana malaékat wis ngandika marang aku lumantar pangandikané Pangéran, mangkéné: Balèkna dhèwèké bebarengan karo kowé menyang omahmu, supaya dhèwèké bisa mangan roti lan ngombé banyu.” Nanging wong mau goroh marang dhèwèké. Mulané dhèwèké banjur bali bebarengan karo wong mau, lan mangan roti ing omahé, sarta ngombé banyu. Nalika padha lungguh ana ing méja, temahan pangandikané Pangéran rawuh marang nabi sing wis nggawa dhèwèké bali mau; banjur dhèwèké nguwuh marang abdiné Allah sing teka saka Yehuda, pangandikané, “Mangkéné pangandikané Pangéran: Awit kowé wus ora manut marang tutuké Pangéran, lan ora netepi dhawuh kang dipréntahaké déning Pangéran Allahmu marang kowé, nanging malah bali, lan mangan roti sarta ngombé banyu ana ing panggonan kang wus dipangandikakaké marang kowé déning Panjenengané: Aja mangan roti lan aja ngombé banyu; mayitmu ora bakal tekan ing pasareyané para leluhurmu.” 1 Para Raja 13:11–22.

Pawarta malaékat kapindho ing mangsa panas taun 1844 iku ngemot pangenalan yèn gréja-gréja Protestan wis tumiba lan dadi para putri Katulik. Adventisme Millerit wis nimbali para priya lan wanita supaya metu saka denominasi-denominasi mau, awit tetep ana ing sajroning kono tegesé pati rohani lan pati langgeng. Nabi palsu saka Betel nggambarake sistem agama sing diadegaké ing Betel déning Yerobeam. Iku sawijining sistem sing ngadegaké sawijining gambar tumrap kéwan, lan kéwan sing ditiru iku yaiku kéwan Katulik. Para Protestan terus ngenali dhiriné minangka Protestan, nanging padha uga terus ngugemi dina srengéngé minangka dina pangibadah, kang dadi tandha panguwasa Katulik.

Para Protestan ngakoni awake dhewe minangka Protestan, sanajan siji-sijiné teges Protestan yaiku nentang Roma; lan kanthi mangkono pangakuané iku dadi gambar pasamuwan Roma, amarga dhèwèké ngakoni awake minangka sawijining lembaga Kristen, sanajan ora nduwèni dhasar Kitab Suci kanggo tuntutan mau. Tuntutané iku didhasaraké marang wewenang

kosong saka tradhisi lan adat, yaiku wewenang palsu sing padha karo sing dienggo Protestantisme nalika padha ngakoni awake minangka Protestan. Iki uga logika sing padha kang wis mbutakaké wong-wong Advent Hari Ketujuh supaya pracaya manawa minangka umat Laodikia, wong-wong mau isih ana ing sesambetan prajanjian sing aman. Iki uga wewenang palsu sing padha kang diproklamasèkaké déning Israel kuna nalika padha ngandika, “Padalemané Pangéran, padalemané Pangéran iku kita.”

“Pepeling iku ora digatekaké déning bangsa Yahudi. Wong-wong mau lali marang Allah, lan kelangan pamrayoga marang kaluhuran hak istimewa kang diparingaké marang wong-wong mau minangka wakil-wakilé Panjenengané. Berkahan-berkahan kang wus padha tampa ora nggawa berkah tumrap jagad. Kabèh kaluwihané padha dienggo kanggo ngluhuraké awaké dhéwé. Wong-wong mau ngrampas saka Allah pangibadah kang dituntut saka wong-wong mau, lan ngrampas saka sesamanungsa tuntunan agama sarta tuladha kang suci. Kaya para pedununging jagad sadurungé banjir, wong-wong mau ngetutaké saben gegayuhaning ati ala. Mangkono wong-wong mau ndadèkaké prakara-prakara suci katon kaya guyonan kosong, kanthi kandha, ‘Padalemané Pangéran, padalemané Pangéran, iki’ (Yeremia 7:4), nalika ing wektu kang padha wong-wong mau malah nyalahi pratélaning wataké Allah, ngrèmèhaké asmané, lan ngrèmèkaké padaleman suci-Né.

“Para panggarap kebon anggur sing wis dipasang kanggo ngreksa lan ngurus pakebonan anggure Gusti, ora setya marang kapitadosan sing dipasrahake marang dheweke. Para imam lan para guru ora dadi pamulang kang setya tumrap umat. Wong-wong mau ora tansah nancepake ana ing ngarepe wong-wong iku kabecikan lan sih-kadarmane Allah sarta tuntutan supaya padha tresna lan ngabekti marang Panjenengane. Para panggarap iki ngupaya kamulyane dhewe. Wong-wong mau kepéngin ngrebut woh-wohan saka pakebonan anggur iku. Sing dadi gegayuhane yaiku narik kawigatèn lan pakurmatan marang awake dhewe.” Christ’s Object Lessons, 292.

Ing taun 1863, gerakan kaum Millerit pungkasané rampung, nanging gerakan iku wis ora dadi gerakan wong-wong Filadelfia wiwit taun 1856. Pamedharing piwulang Musa (“pitung wektu”), kang diprawartakaké déning Élia (William Miller), ditampik, lan panampikan iku adhedhasar metodologi nabi goroh saka Betel. Taun 1863 iku dadi pungkasané wektu suwéné nem puluh lima taun sing diwiwiti ing taun 1798, lan uga dadi pungkasané ramalan ing kitab Yésaya pasal pitu.

Lan kadadéan ana ing jamané Ahaz, putrané Yotam, putuné Uzia, raja Yehuda, yèn Rezin, raja Siria, lan Pekah, putrané Remalya, raja Israèl, maju nglawan Yerusalèm kanggo perang nglawan kutha iku, nanging ora bisa ngalahaké. Banjur kaparingan kabar marang brayaté Dawud, mangkéné: “Siria wis sekuthu karo Éfraim.” Mulané atiné gonjang-ganjing, semono uga atiné bangsane, kaya wit-witan ing alas kang kegoyang déning angin. Banjur Pangéran ngandika marang Yesaya: “Metua saiki sowan nemoni Ahaz, kowé lan Syearyasyub, anakmu, ana ing pucuk saluran blumbang sisih ndhuwur, ing dalan gedhé menyang pategalané tukang ngumbah; lan kandhaa marang dhèwèké: Aja lali waspada, lan tetepa tentrem; aja wedi, lan aja ciut atimu merga saka loro pucuk

geni kang kumelun iki, merga bebenduné Rezin karo Siria lan putrané Remalya kang murub. Awit Siria, Éfraim, lan putrané Remalya wis ngrembug piala marang kowé, pangucapé: Ayo padha maju nglawan Yehuda, lan gawe gègèr ing kono, lan ayo padha mbobol iku kanggo awaké dhéwé, lan ngangkat raja ana ing tengahé, yaiku putrané Tabeal.” Mangkéné pangandikané Gusti Allah: “Iku ora bakal tetep lestari, lan iku ora bakal kelakon. Awit sirahé Siria iku Damsyik, lan sirahé Damsyik iku Rezin; lan sajroning sawidak lima taun Éfraim bakal diremuk, nganti ora dadi bangsa manèh. Lan sirahé Éfraim iku Samaria, lan sirahé Samaria iku putrané Remalya. Yèn kowé padha ora pracaya, satemené kowé ora bakal dikukuhaké.” Yesaya 7:1–9.

Ramalan sewidak lima taun ing ayat kaping wolu nuduhaké manawa “ing sajroning” wektu sewidak lima taun iku karajan lor kang dumadi saka sepuluh taler bakal digawa menyang pangawulan. Wahyu iku dicathet ing taun 742 SM, lan sangang welas taun sawisé iku, ing taun 723 SM, Efraim kasebar lan digawa menyang pangawulan déning bangsa Asyur. Ing taun 677 SM, ing pungkasané sewidak lima taun mau, raja Manasyé katangkep lan digawa menyang Babil. Titik wiwitan ing taun 742 SM nandhani ana perang sadulur antarané karajan lor lan karajan kidul Israèl, kaya déné taun 1863 nandhani pas ing tengah-tengahé Perang Sadulur ing Amérika Sarékat antarané Lor lan Kidul. Ramalan iku diumumaké déning Yésaya ing tanah kamulyan kang harfiah (Yéhuda), lan ramalan taun 1863 kawujud ing tanah kamulyan rohani (Amérika Sarékat).

Ana telung panandha wektu sajroning wangsit sewidak lima taun iku. Peperangan sipil ing taun 742 SM, katutugaké sangang welas taun sawisé kuwi déning buyaring karajan lor, ing taun 723 SM. Ing pungkasaning sewidak lima taun iku karajan kidul kabuyaraké. Wangsit iku, kalebu wiwitan lan pungkasané, nggambaraké kaloro “bebendu” Gusti Allah marang karajan lor lan karajan kidul, lan kaloro bebendu iku didhisiki déning sangang welas taun ing titik wiwitané, banjur katutugaké déning sangang welas taun manèh sawisé kayektèné kaleksanan.

Sakabèhé struktur kiastik punika nandhakaké sawijining mangsa perang sadulur antarané lor lan kidul sing maringi tandha wiwitan lan pungkasan. Ing tengahing wiwitan lan pungkasan punika, loro pihak sing silih nentang ing perang sadulur mau padha kabeta menyang pambudakan, lan sajroning suwidak lima taun nalika wong-wong mau kagayuh metu saka kaanané pambudakan sing buyar lan sumebar sacara silih kapisah menyang sawijining bangsa, wong-wong mau tekan taun 1863, yaiku tanggal Proklamasi Emansipasi sing mbébasaké para batur-tukon. Wangsit ngenani perang sadulur ing Yehuda kang harfiah dipun rampungi ing perang sadulur ing Yehuda rohani, awit Gusti Yesus tansah nglambangaké pungkasaning sawijining prakara kanthi wiwitaning sawijining prakara, amarga Panjenengané punika Alfa lan Omega.

Sajarah taun 1863 diprayogakaké déning sajarah taun 742 SM, nalika nabi Yesaya, bebarengan karo putrané, ngaturaké sawijining pesen marang ratu Yéhuda kang ala (Ahaz). Taun 742 SM ing pethikan iku diprayogakaké déning paseksené ratu Ahaz, yaiku ratu Yéhuda, kang wis nutup palayanan pasucèné Allah lan ndadèkaké imam agungé ngedegaké

sawijining tiron padaleman pasucèn Siria ana ing sajroning pekarangan pasucèn kadonyan kagungané Allah piyambak.

Ing sajarah ratu ala Ahaz (kang dipunwastani taun 742 SM déning wangsitipun Yesaya), pamimpin Yerusalem nglebetaken pangibadah kapir (Katulik) dhateng pasamuwanipun Gusti Allah, kados dene Adventisme Laodikia wangsul dhateng metodologi Protestanisme murtad kanggé mbucal pesenipun Musa ingkang sampun kaparingaken lumantar Élia. Ing taun 742 SM, Yesaya ngadhepi ratu ala Yéhuda ing pungkasaning talang kolam inggil, ing sacedhkipun pategalanipun tukang ngumbuh, lan piyambakipun nggawa putranipun bebarengan nalika nindakaken punika. Asmanipun putranipun punika dados pratandha, lan nalika nabi saking Yéhuda ngadhepi ratu Yerobeam, piyambakipun ugi maringi pratandha dhateng piyambakipun.

Lah, aku lan anak-anak kang wis diparingaké déning Pangéran marang aku, iku dadi pratandha lan kaélokana ana ing Israèl saka Pangéraning sarwa dumadi, kang ngasta panguwasa ana ing gunung Sion. Yesaya 8:18.

Jeneng putrané Yesaya, “Shearjashub,” tegesé “sawijining turah bakal bali.” Wong-wong sing “bali” lan dadi turah iku, yaiku wong-wong sing ngentèni Gusti sajroning mangsa kalambatan.

Lan aku bakal ngenteni marang Sang Yehuwah, kang ndhelikake pasuryane saka kulawargane Yakub, lan aku bakal ngarep-arep marang Panjenengane. Lah, aku lan anak-anak kang wus diparingake dening Sang Yehuwah marang aku, padha dadi pratandha lan kaelokan ing Israel saka Sang Yehuwah Gustine sarwa tumitah, kang lenggah ana ing gunung Sion. Yesaya 8:17, 18.

Nalika Yesaya sesrawungan karo raja ala Ahaz ing taun 742 SM, dheweke makili wong-wong kang wis “ngentosi,” amarga sakehing para nabi padha ngandika bab dina-dina wekasan, lan wong-wong kang “ngentosi” ing dina-dina wekasan iku wong-wong kang wus nandhang kuciwa kang kapisan. Yeremia ngira yen Gusti Allah wus ngapusi lan nahan udan, lan Yesaya ngira yen Gusti Allah wus ndhelikake “rai-Né saka brayat Yakub,” nanging Yesaya netepake yen dheweke bakal ngentosi lan nggolèki Pangéran, kang makili wong-wong “wicaksana” sajrone mangsa tundhané wahyu. Wong-wong kang pancèn bali lan misahake kang aji saka kang asor, kang bakal dadi tutuking Allah, iku dipatèni nganggo meterai, lan marga saka iku dipadhakake béda karo wong-wong kang nampani tandhané kéwan galak.

Lan akèh ing antarané wong-wong mau bakal kesandhung, lan tiba, lan remuk, lan kejiret, lan katangkep. Iketen pepenget iku, segelena angger-angger ana ing antarané para sakabat-Ku. Lan aku bakal ngentèni Pangéran, kang ndhelikaké raosé saka brayaté Yakub, lan aku bakal ngarep-arep marang Panjenengané. Lah, aku lan anak-anak kang diparingaké déning Pangéran marang aku iki dadi pratandha lan kaélokana ana ing Israèl saka Pangéraning sarwa tumitah, kang lenggah ana ing Gunung Sion. Lan manawa wong-wong mau padha kandha marang kowé, Padha nyuwuna pitutur marang wong-wong kang duwe roh kenalan, lan marang para juru tenung kang ngisik-isik lan

kumecap liri: apa ora pantes manawa sawijining bangsa nyuwun marang Gustiné Allahé? apa wong urip kudu nyuwun marang wong mati? Marang angger-angger lan marang pepenget: manawa wong-wong mau ora ngandika manut karo pangandika iki, iku amarga ora ana pepadhang ing antarané wong-wong mau. Yesaya 8:16–20.

Kita badhé nerusaké panaliten punika wonten ing artikel salajengipun.

“Iki dudu tembungé Sister White, nanging tembungé Gusti, lan utusane Panjenengane wis maringake iku marang aku supaya dakparingake marang kowe. Gusti Allah nyeluk kowe supaya aja maneh makarya kanthi ancas kang nalisir karo Panjenengane. Akeh piwulang kang diparingake ngenani wong-wong kang ngakoni awake wong Kristen, nanging sajatine padha ngetokaké sipat-sipate Iblis, lan kanthi roh, tembung, lan tumindak, padha ngalang-alangi majuning kayekten, sarta temenan padha ngetutaké dalan kang dituntun déning Iblis. Ing kandelé atiné, padha ngrebut panguwasa kang babar pisan dudu kagungané, lan kang ora pantes ditindakaké déning wong-wong mau. Pangandikané Sang Guru Agung, ‘Aku bakal mbalèkaké, mbalèkaké, mbalèkaké.’ Wong-wong ing Battle Creek padha kandha, ‘Padalemané Pangéran, padalemané Pangéran iki kita,’ nanging padha migunakaké geni lumrah. Atiné padha ora dilunakké lan ora ditundhukké déning sih-rahmaté Gusti Allah.” Manuscript Releases, volume 13, 222.